



De kramsvogel

JOHN VAN VLIET

Ieder najaar zie je ze weer, en meestal met veel tegelijk. Elke herfst doen ze zich te goed aan de vruchten in onze vlierstruiken, meidoorns en lijsterbessen. Maar vooral onze duinen zijn, letterlijk, erg bij ze in trek. Samen met neef koperwiek stort de kramsvogel zich daar op de oranje duindoornbessen. Zolang de voorraad strekt. Aan het eind van de winter zie je ze daarom vaker in de wei, op zoek naar pieren en andere beestjes.

De hele winter hoor je 'tsjak-tsak' in de duinen. Soms in de lucht en veel vaker in struiken. De krammers doen zich dan te goed aan de besjes. (foto: Hans Schouten)

Deze verwant van onze eigen merel en andere lijsters broedt maar weinig in ons land. Pogingen daartoe zijn vooral bekend van Zuid-Limburg. Maar echt thuis voelt de 'krams' zich in de broedtijd in de Scandinavische berkenbossen. Daarna, in de herfst, komen ze hiernaartoe om te overwinteren. De afstand naar onze duinen wordt grotendeels 's nachts overbrugd. Overdag moet immers gegeten worden. Eenmaal hier trekken ze in groepen van de duin-

doorns naar hun slaappleatsen en weer terug. Al vliëgend laten ze daarbij hun kenmerkende roep horen. Vanwege dat repeterende 'tsjak-tsjak' worden ze door vogelaars wel 'vliegende type-machines' genoemd. Inderdaad, ze zijn wat ouderwets die vogelaars. Tot in april zijn de kramsvogels te zien en te horen. Vlak voor vertrek barst er zelfs wel eens één spontaan in gezang uit.

Tijdens een winterse wandeling of een fietstochtje in de duinen kun je ze eigenlijk niet mislopen. Vooral niet als je daarbij de open delen, dicht bij de zee, aandoet. Want juist daar groeit massaal de duindoorn. Neem liefst ook een kijker mee en geniet van deze wintergast met zijn mooie blauwgrijze kop en gespikkelde borst.

